

Arrest

nr. 112 805 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam in de provincie Laghman.

Gedurende het laatste jaar van het talibanregime verbleef u in de Afghaanse hoofdstad Kabul. U werkte er als bodyguard van uw neef, O. F. {...}. Uw neef was er afgevaardigde van talibancommandant M. R. S. Y.{...}. Na de val van het talibanregime vluchtte uw neef naar Pakistan, terwijl u naar uw dorp terugkeerde.

Terug in Laghman opende u in de stad Mehtarlam een textielwinkel. In het begin van 1382 (maart 2003) ontving u er een eerste dreigbrief van de taliban. Ze wilden dat u hen zou vervoegen. Zo niet, zouden ze u als een spion beschouwen en u vermoorden. Eén à anderhalve maand later ontving u een tweede dreigbrief in uw winkel.

Na het ontvangen van de tweede dreigbrief vertrok u naar de stad Jalalabad waar u bij verschillende familieleden en vrienden onderdook. Uw echtgenote Basbib bleef in Shalatak. U ging haar af en toe in het geheim opzoeken in Shalatak.

Na vier à vijf maanden werd in Jalalabad een derde dreigbrief voor u aan de winkel van uw broer achtergelaten. De taliban bedreigden ook uw schoonbroers. Ze zouden hen iets aandoen indien u hen niet zou vervoegen. Via uw oudste broer contacteerde u uw neef O.F. {...}. Hij zei dat hij u niet kon helpen. Tijdens uw verblijf in Jalalabad heeft u door de stress drie keren een hartaanval gekregen.

Rond september 2010 verliet u Afghanistan en reisde u naar Griekenland waar u twee jaar verbleef. U werkte er regelmatig als dagarbeider. Op 1 oktober 2012 diende u in België een asielaanvraag in.

Wanneer u in Griekenland was, vroegen de taliban verschillende familieleden naar uw verblijfplaats. Sinds ze te weten zijn gekomen dat u in Griekenland verbleef, hebben de taliban uw familie met rust gelaten. Uw echtgenote verblijft nog steeds samen met jullie vijf kinderen en uw moeder in Shalatak.

In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban.

U legt volgende documenten neer: faxkopieën van twee dreigbrieven van de taliban dd. 01.02.1382 en 07.07.1382, een faxkopie van een verzendingsformulier van de Afghaanse post, uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen die in de vragenlijst van het CGVS door de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend, enerzijds, en uw verklaringen voor het CGVS, anderzijds. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat u de laatste drie jaren van het talibanregime voor de taliban in Kabul heeft gewerkt (vragenlijst CGVS, p. 4). Echter, voor het CGVS verklaart u dat u enkel één jaar, meer bepaald het laatste jaar van het talibanregime, als bodyguard voor uw neef en talib, O. {...} heeft gewerkt (CGVS, p. 4 & 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beperkt u zich tot het ontkennen van uw verklaringen in de vragenlijst en opperde u dat de tolk misschien een vergissing maakte (CGVS, p. 15). Hiermee is de vastgestelde inconsistentie echter geenszins verklaard. Immers, de van u opgetekende verklaringen werden u voorgelezen waarna u het verslag voor akkoord ondertekende (vragenlijst CGVS, p. 5) en u heeft nagelaten om opmerkingen te maken over het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hiernaar gevraagd werd (CGVS, p. 2). Aangezien u zelf verklaart dat uw talibanverleden de oorzaak is voor uw problemen met de taliban waardoor u besloten heeft Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 13) en aangezien in de faxkopieën van de twee door u neergelegde dreigbrieven gealludeerd wordt op dit verleden van u bij de taliban (vertaling bij documenten 1 en 2), is bovenstaande tegenstrijdigheid zeer zwaarwichtig en ondermijnt het ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u stelt dat uw neef O. F. {...}, waarvan u verklaart zijn bodyguard te zijn geweest, later voor de Afghaanse overheid is beginnen werken, doch u kunt niet vertellen wat zijn functie is (CGVS, p. 14 & 15). Gezien het door u beweerde verband tussen uw activiteiten voor O. F. {...} en de door u verklaarde problemen (zie supra) en gezien u verklaart dat u hem nog om hulp heeft gevraagd in Afghanistan omwille van uw problemen (CGVS, p. 4 & 10), is het uiterst bevreemdend dat u dermate weinig weet over zijn huidig werk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u zich niet meer kunt herinneren in welk seizoen u de drie door u neergelegde dreigbrieven ontvangen heeft (CGVS, p. 10). Aangezien u drie à vijf dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief uit angst voor de taliban onderdook in Jalalabad (CGVS, p. 10) en aangezien dit logischerwijze een zeer aangrijpende gebeurtenis in iemands leven betreft, is het bedenkelijk dat u niet zou weten in welk seizoen u deze tweede dreigbrief ontving, ook al zou het van 1392 (of 2003 volgens de Gregoriaanse kalender) geleden zijn (CGVS, p. 10 & vertaling bij documenten 1 & 2).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u nog zeven jaar in Afghanistan heeft verbleven na het ontvangen van de derde en laatste dreigbrief. U verklaart namelijk dat u de laatste dreigbrief die u in Jalalabad ontving, heeft neergelegd (CGVS, p. 8). Dit houdt in dat de laatste aan u gerichte dreigbrief op de zevende van de zevende maand 1382 - of 29 september 2003 (zie administratief dossier) - is toegekomen. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat u rond half september 2010 Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 3 & 11). U verklaart na het ontvangen van deze laatste dreigbrief geen problemen te hebben gekend, uitgezonderd het feit dat u zich uit angst niet vrij kon bewegen in Jalalabad (CGVS, p. 14). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u toch af en toe uw verblijfplaats in

Jalalabad verliet om naar de winkels van uw familie te gaan of om naar de Behsud brug te gaan (CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de ernst van uw beweerde problemen. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Uw verklaarde mentale- en geheugenproblemen (CGVS, p. 4, 7, 9 & 14) kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor de stressvolle situatie waarin een asielzoeker zich bevindt, is er geen enkele concrete aanwijzing gevonden dat u niet in staat zou zijn uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Tevens neemt u enkel een slaapmiddel, en geen andere medicatie, en bent u niet in behandeling (geweest) voor psychische problemen (CGVS, p. 9 & 12).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Mehtarlam in de provincie Laghman, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om aan de algemene situatie in het district Mehtarlam te ontkomen.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in Jalalabad, de provinciehoofdstad van Nangarhar, kunt vestigen. Immers, u verbleef reeds zeven jaar in deze stad bij familieleden en vrienden. Bovendien is een groot deel van uw familie reeds woonachtig in deze stad. Met name uw broers en zussen wonen er, evenals verschillende ooms en tantes van u (CGVS, p. 6). Ook uw oom en uw schoonbroer die uw reis naar België hebben betaald, leven in Jalalabad (CGVS, p. 11). Dit allemaal duidt erop dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan over een opvangnetwerk in de stad Jalalabad beschikt. Daarenboven heeft u in Afghanistan reeds twee jaar een textielwinkel gehad (CGVS, p. 6). Deze beroepservaring biedt u de mogelijkheid om opnieuw gelijkaardige activiteiten te ontplooiën in Jalalabad of zal op zijn minst uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarenboven getuigt het van een zekere zelfstandigheid en zelfredzaamheid dat u in staat bent geweest om verschillende jobs uit te oefenen tijdens uw tweejarig verblijf in Griekenland (CGVS, p. 11). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Jalalabad als mogelijke verblijfplaats kan worden beschouwd. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Betreffende de faxkopieën van twee dreigbrieven van de taliban dd. 01.02.1382 en 07.07.1382 dient er op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Uw taskara bevat enkel informatie betreffende uw identiteit, die niet betwist wordt. De faxkopie van een verzendingsformulier van de Afghaanse post en een enveloppe tonen respectievelijk aan dat uw familie via de Afghaanse post een brief naar u heeft willen opsturen en dat u post heeft ontvangen vanuit Afghanistan. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Verzoeker stelt erbij te blijven dat hij slechts één jaar voor de taliban heeft gewerkt. Wat er neergeschreven staat in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken is onjuist. Hij kan dit onmogelijk gezegd hebben. Hij is ervan overtuigd dat het om een misverstand moet gaan, eventueel te wijten aan een verkeerde vertaling.

2.1.2. Verzoeker betwist voorts dat hij weinig wist te vertellen over zijn neef en verwijst naar de bladzijden 14 en 15 van het gehoorverslag.

2.1.3. Het is voorts juist dat hij zich niet meer kan herinneren in welk seizoen hij de dreigbrieven ontving, doch verzoeker meent dat dit geen verwondering mag wekken. Het gaat immers om feiten van ongeveer tien jaar geleden en zoals hij heeft aangehaald heeft hij geheugenproblemen. Daarenboven wordt er in Afghanistan niet zozeer met maanden gerekend, maar wel – voor de landbouwers – met de seizoenen. Verzoeker is echter geen landbouwer, en kan daarom wel vertellen in welk jaar de brieven zijn toegekomen maar niet in welk gedeelte van het jaar.

2.1.4. Ondergeschikt meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. In Jalalabad zijn er immers nog steeds aanslagen en schietincidenten. Zoals blijkt uit de informatie die de commissaris-generaal zelf voorlegt, blijkt dat er nog veel IED's ontploffen, en dat hierdoor meerdere slachtoffers vallen onder de burgerbevolking. Er kan weliswaar aangenomen worden dat het geweld enigszins is afgenomen, doch de veiligheidstoestand is nog steeds erg gevaarlijk te noemen. Het feit dat de meeste aanslagen gericht zijn en het geweld niet aanhoudend is, neemt niet weg dat de aanslagen ook voor de burgerbevolking een reëel risico inhouden zodat er toch sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de

réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het betoog van verzoeker dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct werden opgetekend kan niet overtuigen. Immers blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit ondertekend heeft waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst CGVS, stuk 9, p. 4). De Raad stelt verder vast dat uit lezing van de vragenlijst niet blijkt dat er in casu sprake is van vertaalproblemen. Verzoeker werd duidelijk uitgelegd wat de rol van de tolk is en dat hij eventuele problemen diende te melden. De Raad oordeelt dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. Het gehoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt voorts opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, hetgeen hij evenwel nalaat te doen.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal, is een nuttige methode om de waarachtigheid van feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. Het gegeven dat verzoeker hierin niet slaagt, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Door voorts vast te houden aan één versie van de feiten slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen op te heffen.

2.5. De vaststelling dat verzoeker wel bepaalde zaken wist te vertellen over zijn neef, kan voorts naar het oordeel van de Raad geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt: *“Bovendien moet worden opgemerkt dat u stelt dat uw neef O. F. {...}, waarvan u verklaart zijn bodyguard te zijn geweest, later voor de Afghaanse overheid is beginnen werken, doch u kunt niet vertellen wat zijn functie is (CGVS, p. 14 & 15). Gezien het door u beweerde verband tussen uw activiteiten voor O. F. {...} en de door u verklaarde problemen (zie supra) en gezien u verklaart dat u hem nog om hulp heeft gevraagd in Afghanistan omwille van uw problemen (CGVS, p. 4 & 10), is het uiterst bevreemdend dat u dermate weinig weet over zijn huidige werk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.”* Verzoeker, die verklaarde gewerkt te hebben voor zijn neef en die nadien die neef nog om hulp heeft gevraagd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet welke functie zijn neef bij de Afghaanse overheid bekleedde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4A, p. 14-15). Een dergelijke belangrijke omissie in het asielrelaas van verzoeker kan niet verschoond worden door het argument dat hij andere zaken wel wist te vertellen over zijn neef. Van verzoeker, zo de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan zoals hij ze aanhaalt, mag een meer gedetailleerde kennis verwacht worden over de werkzaamheden van zijn neef.

2.6. Verzoekers verantwoording waarom hij zich niet meer kan herinneren in welk seizoen hij de dreigbrieven ontving kan voorts evenmin overtuigen om de vastgestelde vaagheid dienaangaande te

verantwoorden. Het vastgestelde hiaat is geen detail noch banaliteit, doch concreet en wezenlijk. De feiten waarop het betrekking heeft zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze betreffen geen details maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in zijn geheugen te zijn gegrift. Het tijdsverloop kan aldus geenszins verklaren waarom verzoeker in gebreke blijft te duiden in welk seizoen hij de dreigbrieven ontvangen heeft.

Verzoeker betoogt voorts dat hij geheugenproblemen heeft doch, zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt in de bestreden beslissing is er geen enkele concrete aanwijzing gevonden dat verzoeker niet in staat zou zijn zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Verzoeker neemt enkel een slaapmiddel, en geen andere medicatie, en is niet in behandeling (geweest) voor psychische problemen (CGVS, p. 9 & 12). De Raad stelt vast dat verzoeker zijn blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

Het is voorts geenszins aannemelijk dat – omdat het, behalve voor landbouwers, niet gebruikelijk is in seizoenen te rekenen – verzoeker niet kan zeggen in welk seizoen hij de dreigbrieven ontvangen heeft. Immers, zelfs indien er van kan uitgegaan worden dat het eerder gebruikelijk is in jaren te rekenen, dan nog is het ongeloofwaardig dat verzoeker, die ook kennis heeft van de seizoenen, wanneer hij geconfronteerd wordt met dergelijke ingrijpende gebeurtenissen zoals het feit dat hem dreigbrieven worden toegezonden, niet preciezer kan aanduiden wanneer hij juist deze brieven ontvangen heeft. Het blote betoog van verzoeker kan de Raad niet overtuigen om het desbetreffend motief in een ander daglicht te plaatsen.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het EHRM dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad motiveert de commissaris-generaal dienaangaande als volgt: *"Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's 'Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict', dd. 22 maart 2013; 'Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse', dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het*

geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatie-marge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht, door op grond van voormelde gegevens, die alle steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, concludeert dat er geen sprake is van willekeurig geweld. Verzoekende partij brengt ook geen enkel concreet gegeven aan dat deze informatie tegenspreekt.

Verzoeker brengt voorts niets in tegen het motief: "Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in Jalalabad, de provinciehoofdstad van Nangarhar, kunt vestigen. Immers, u verbleef reeds zeven jaar in deze stad bij familieleden en vrienden. Bovendien is een groot deel van uw familie reeds woonachtig in deze stad. Met name uw broers en zussen wonen er, evenals verschillende ooms en tantes van u (CGVS, p. 6). Ook uw oom en uw schoonbroer die uw reis naar België hebben betaald, leven in Jalalabad (CGVS, p. 11). Dit allemaal duidt erop dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan over een opvangnetwerk in de stad Jalalabad beschikt. Daarenboven heeft u in Afghanistan reeds twee jaar een textielwinkel gehad (CGVS, p. 6). Deze beroepservaring biedt u de mogelijkheid om opnieuw gelijkaardige activiteiten te ontplooiën in Jalalabad of zal op zijn minst uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarenboven getuigt het van een zekere zelfstandigheid en zelfredzaamheid dat u in staat bent geweest om verschillende jobs uit te oefenen tijdens uw tweearig verblijf in Griekenland (CGVS, p. 11). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Jalalabad als mogelijke verblijfplaats kan worden beschouwd. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd." zodat de Raad dit bevestigt en overneemt.

2.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER